

Csató Anna

RÖGÖK

Megittam az utolsó korty teát, állott volt,
le kellett volna már rég öntenem a lefolyón,
de nem ment, a torkomon is csak nehezen,
mart a lelkiismeret-furdalás, hogy

kedden le kellett volna ülnöm veled,
várni, ahogy felforr a víz, zubog a filter,
amihez a fűvet a kertünkéből gyűjtöttük,
együtt ástuk be a málnatöveket tavasszal,
majd együtt sirattuk, amikor óvatlanul kiforgatták,
de látod, nem baj, maradt még pár szárított termés –
te mindig csak vigasztaltál, hozzáadtál még

két púpos kanál aprított málnát, fél citrom levét,
cukor nélkül is édes, öt perc alatt felforr a víz,
tíz percig hagyta állni benne a szálakat,
ha akkor leülök veled, az még plusz tizenöt perc,
ennyi idő alatt akár el is mesélhette volna egyszer valaki,
hogy a rögek nem csak a kiforgatott földből buknak fel,
hanem szerveződnek mélyebben is,
s ne legyek naiv, ne gondoljam, hogy csak mások udvarán,
ha hittem volna neki, lett volna még plusz tizenöt percem,
teagőzben, málnaillatban úszó negyedórám,
megittam volna forrón a teát, akkor is, ha megéget,

pedig tudom, te nem ezt szeretnéd, csak az édeset,
a gyümölcs ízét, meg a lecsapódó pára melegét
akarnád csak itt hagyni, mégis, az óta a szerda óta
én minden kortyban érzem a föld ízét,
beszorult a gyümölcsök apró rostjai közé,
nem porlad el már többé, nem változik, csak te,
csak te nem vagy már itt velem, és én csak nyelem,
nyelem tovább kihűlt teámban közös rögeinket.

Várad, 2019/9.